

РЕШЕНИЕ

№ 6565

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Красимира Желева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9432** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от процесуалния си представител адв. Д., срещу решение от 17.07.2020 г., постановено по НАХД № 4547 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 95-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 29-290060992 от 17.02.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Международна трудова миграция“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА „ГИТ“), с което на касатора, в качеството му на работодател, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че СРС не е установил от доказателствата по делото, че нарушението не е доказано по несъмнен начин, което деяние е в тежест на наказващия орган. Счита се, че са налице данни, че трето лице, упълномощено от работника е

получило в брой трудовото му възнаграждение за процесния период лично от офиса на дружеството в [населено място]. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление. Претендират се направените в хода на производството разности.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител юрк Г. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

В периода от 09.07.2019 г. до 04.09.2019 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], [населено място], [улица], от служители на Дирекция „ИТ“ С.. Проверката приключила с издаването на протокол изх. № ПР 1928813/04.09.2019 г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение задължителни предписания. Предписание № 1 било работодателят [фирма] да изплати уговорените трудови възнаграждения за извършената работа за месец януари 2019 г. на В. А. Т., А. В. М., Я. И. И., Ю. В. Г., Ц. В. М. и А. Ц. К., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. Срокът за изпълнение на предписанието, определен от контролните органи, бил до 25.09.2019 г. Предписанието не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 03.12.2019 г. до 15.01.2020 г. била извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на касатора от служители на Дирекция „МТМ“ при ИА „ГИТ“. Въз основа изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката, те констатирали, че даденото с протокол изх. № ПР 1928813/04.09.2019 г. задължително предписание № 1 не било изпълнено, като от страна на дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи изплащането на уговорените трудови възнаграждения на посочените в предписанието лица (във ведомостта за заплати липсвали подписи, удостоверяващи получаването на трудовите възнаграждения от работниците). Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка изх. № ПР 2001079/15.01.2020г.

За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на нарушението (АУАН) № 29-290060992/15.01.2020 г., въз основа на който било издадено и наказателното постановление (НП). Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди изцяло издаденото НП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 128, т. 2 КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Като работодател търговското дружество участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 КТ, който регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителът е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща

възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове. Неизпълнението посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго.

В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане на трудовите възнаграждения на лицата индивидуализирани по-горе за месец януари 2019 г. не са представени нито в хода на проверката, нито в съдебните производства. Безспорно е доказано констатираното нарушение. И към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 25.09.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено.

По делото безспорно се установява, че касаторът е имал качеството на работодател за лицата В. А. Т., А. В. М., Я. И. И., Ю. В. Г., Ц. П. К. и А. Ц. К.. Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано и е влязло в сила. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено в дадения срок, както и към датата на постановяване на настоящото решение. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. Нарушението по чл. 128, т. 2 КТ, във връзка с което е дадено неизпълненото задължително предписание, е резултатно, а не формално, като след 25.09.2019 г. включително, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено. Спрямо действащата към посочения момент разпоредба и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание в минимално предвидения от закона за извършеното нарушение.

Неоснователно е направеното от касатора възражение, че нарушението не е доказано по несъмнен начин. Липсват приложени по делото доказателства, че даденото предписание е изпълнено. Фактът, че трето упълномощено лице е получило в брой трудовото възнаграждение на работника лично в офиса на дружеството, остава голословен, неподкрепен с доказателства. Освен това следва да се отбележи, че предписанието е било за изплащане трудовото възнаграждение на няколко лица, а касаторът твърди за плащане на един работник.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде

оставено в сила.

Воен от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.07.2020 г., постановено по НАХД № 4547 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: